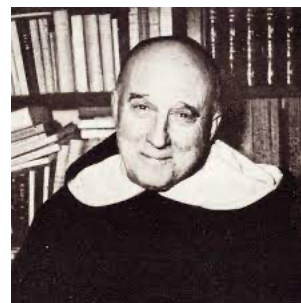

O nadpřirozeném cíli pokřtěných

Fr. Reginald Garrigou-Lagrange, O.P.

Prozkoumejme nyní blíže plné rozvinutí našeho věčného života v nebi, abychom mohli lépe ocenit hodnotu oné posvěcující milosti, která je jeho počátkem. Srovnajme to zejména s tím, jaká by byla naše blaženost a odměna, kdybychom byli stvořeni v čistě přirozeném stavu.

Kdybychom byli stvořeni ve stavu čisté přirozenosti, s duchovní a nesmrtelnou duší, ale bez života milosti, i tak by náš intelekt byl stvořen pro poznání Pravdy a naše vůle pro lásku k Dobru. Naším cílem by bylo poznat Boha, Svrchované Dobro, původce naší přirozenosti, a milovat Ho nade vše. Poznávali bychom Ho však pouze v odrazu Jeho dobroty v tvorech, stejně jako Ho poznávali ti největší z pohanských filozofů, ačkoli naše poznání by bylo jistější než jejich a bez jakékoli příměsi omylu. Bůh by pro nás byl první příčinou a nejvyšší inteligencí, která řídí všechny věci stvoření.

Milovali bychom ho jako autora naší přirozenosti, s tou láskou, jakou má podřízený ke svému nadřízenému. Nebyla by to láska přátelství, ale spíše cit spojený s obdivem, úctou a vděčností, avšak postrádající onu radostnou a prostou důvěrnost, která rozradostňuje srdce Božích dětí. Byli bychom Božími služebníky, ale ne Jeho dětmi.

I tento přirozený cíl je již vznešeným údělem. Nikdy by nám nepřinesl nasycení, stejně jako se oko nikdy neunaví kontemplací modré nebeské klenby. Kromě toho je to cíl duchovní, a proto, na rozdíl od hmotných statků, jej mohou vlastnit všichni a každý najednou, aniž by vlastnění na straně jednoho bylo na újmu držení na straně druhého, a tedy bez vyvolávání žárlivosti nebo neshod.

Ale toto abstraktní a zprostředkované poznání Boha by zanechalo v lidské mysli mnoho nejasností, zejména pokud jde o vzájemnou slčitelnost božských dokonalostí. Navždy bychom zůstali ve fázi jednotlivého počítání a u výčtu těchto absolutních dokonalostí; navždy bychom se divili, jak je možné smířit všemohoucí Boží dobrotu s Jeho svolením existence zla. Zla, které je někdy tak velké, že vyvádí z míry lidskou mysl. Kromě toho bychom se ptali sami sebe, jak může být Jeho nekonečné milosrdenství skutečně v souladu s Jeho nekonečnou spravedlností. I kdybychom se těšili z této přirozené blaženosti, byli bychom stále vyzýváni říci: „Kdybych tak mohl vidět tohoto Boha, který je zdrojem veškeré pravdy a dobra; kdybych Ho mohl vidět tak, jak se vidí On sám!

To, co nejskvělejší z lidských myslí, co dokonce ani inteligence andělů nemohla nikdy objevit, nám odhalilo božské Zjevení. Zjevení nám říká, že náš poslední cíl je podstatně nadpřirozený a spočívá v tom, že vidíme Boha bezprostředně, tváří v tvář, takového, jaký je: *sicuti est*.

Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; (Řím 8, 29).

Ale jak je psáno: ‚Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.‘ (1 Kor 2, 9).

Jsme předurčeni vidět Boha nejen v zrcadle tvorů jakkoli dokonalí mohou být, ale vidět Ho okamžitě, bez prostřednictví jakéhokoli tvora, a dokonce i bez zprostředkování jakékoli stvořené ideje; neboť žádná stvořená idea, jakkoli dokonalá, by nikdy nemohla reprezentovat Toho, který je skutečně samou Myšlenkou, nekonečnou Pravdou, věčně přetrvávajícím jasem inteligence a živým plamenem bezměrné Lásky.

Jsme předurčeni vidět všechny božské dokonalosti koncentrované a důvěrně spojené v jejich společném zdroji - Božství. Je nám souzeno vidět, jak nejněžnější Milosrdenství a neúprosná Spravedlnost vychází z jediné Lásky, která je nekonečně štědrá a nekonečně svatá; jak tato Láska, i ve své nejsvobodnější volbě, je totožná s čistou Moudrostí, jak v božské Lásce není nic, co by nebylo moudré, v božské Moudrosti není nic, co by nebylo synonymem Lásky. Jsme předurčeni kontempletovat výsostnou Boží jednoduchost, Jeho absolutní čistotu a svatost; vidět nekonečnou plodnost božské přirozenosti ve vycházení Tří osob: rozjímat o věčném plazení Slova, jasu (Otcovy) slávy a výrazu jeho podstaty (Žid 1,3). Vdět nevýslovné vydechování Ducha svatého, vydávání společné lásky Otce a Syna, která je spojuje v nejúplnějším vylití sebe sama. Dobro má tendenci se přirozeně šířit, a čím větší je Dobro, tím hojnější a intimnější je jeho sebedarování.

Nikdo nedokáže vypovědět, jakou radost a lásku v nás tento pohled vyvolá. Lásku k Bohu tak čistou a tak silnou, že ji nikdy nic nebude moci zničit nebo ani v nejmenším zmenšit.

V žádném případě tedy nemůžeme vyjádřit vzácnost posvěcující milosti nebo pravého vnitřního života jasněji, než když řekneme, že je to počátek věčného života. Zde na zemi poznáváme Boha pouze vírou, a i když doufáme, že ho jednoho dne budeme vlastnit, můžeme Ho bohužel ztratit hříchem. Ale odhlédneme-li od těchto dvou rozdílů, je to v podstatě tentýž život, stejná posvěcující milost a stejná láska, která má trvat celou věčnost.

Z knihy Tři období duchovního života (Les Trois Ages de la Vie Interieure).